HONEYCOMB 1/2 (October 2000): 97–101

Meet Noun Pheap

Mark FENDER

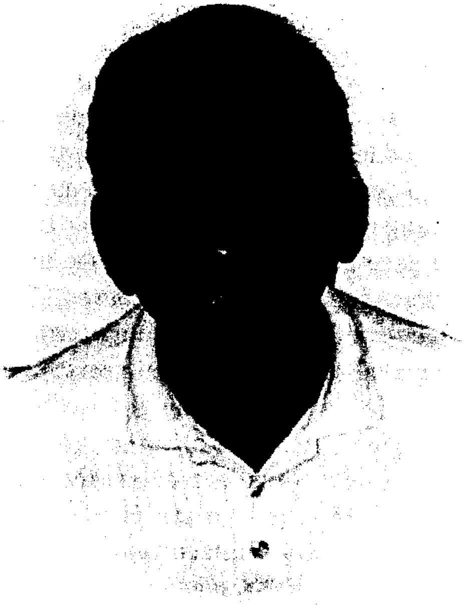

Mr. Noun Pheap

World War II had ended one year earlier. A couple living in Poyon village, Ta Moeun commune, Battambang district, gave birth to a son named Noun Pheap. He was the fifth of ten children—four boys and six girls. Pheap's parents were farmers who employed two servants—one man and one woman.

Pheap recalls being a very active boy. When his father's servant went with an ox-cart, he would cry and beg to go along. Because they all loved him, they often let him go. One day his father and the servants went with the ox-cart early in the morning to the rice paddy, and Pheap also went with them. On the way back home the ox-cart was loaded full with sheaves of rice. About two kilometers from his house, Pheap fell asleep and tumbled off the ox-cart in front of the wheel. This was very dangerous. As Pheap lay unmoving and semi-conscious on the ground, one ox kicked him so that he jerked his head out of the way just as a heavy wagon wheel was about to crush it. The wheel ended up running over only his finger, inflicting a scar that he still bears today. This close brush with death gave him the sense that some unseen power was protecting and preserving him for His purposes. The young Pheap fell off the cart not just this once, but on four occasions!

Pheap attended school for fifteen years. Pol Pot made him despair, since all his efforts at learning now seemed to be wasted. When the regime fell he returned to live with his family. In 1981 during the Republic of Kampuchea he started working with the postal service in Battambang district. He married in 1982, and fathered three children—two daughters and a son. Noun Kanya is now fourteen years old, Noun Kolyan is twelve, and his son Noun Boramy is ten. From 1982–84, he left for Phnom Penh to study how to work for the postal service. When he finished in early 1985, he was sent by the Ministry of Post to work as a director for the postal service in Pras Net Pras district in Battambang province.

He struggled in his heart because of jealousy over the prosperity and success of the wicked. This struggle, however, subsided to calmness, though he did not know how. He used to tell his family and friends, "In these times if there are 1,000 people like me who are not jealous of the wicked and try to be like them, the society will prosper and make good progress." He said this even before he knew there is one true God.

Another wonderful circumstance took place while he worked in the postal service in Phnom Penh. Why did he have no responsibility to inspect packages entering the country from

abroad? Why did he have such responsibilities only in Pras Net Pras?

In 1986–87 there were three to four hundred packages coming in Pras Net Pras Postal service. One was filled with Christian tracts and booklets about the "Only True God."

Intrigued by this booklet, Pheap asked the owner of the package if he could have a copy. Pheap was able to read this booklet and compare it with the Bible. He especially remembers that Isaiah 57:20 likened the wicked to the restless, tossing sea that stirs up dirt and mire. Pheap compared this image of an unsettled, rough, and dirty life with his own experiences of drinking and dancing. After reading this booklet, in late 1989 Pheap visited his village to find a way to change his work place. When he reached his home village and met his relatives he received an audiotape from his uncle, who was a pastor in the United States. This tape again communicated the message that Jesus is the only true God, confirming what Pheap had read in the booklet.

In 1989 the Ministry of Post transferred Pheap to Battambang. This was the result of the Holy Spirit's work in his life. He felt restless and took a *reemock-moto* to Chkae Koun, about seven kilometers from where he lived. He went there to visit some Christians who lived there before the fall of Cambodia. There were believers in that area. He met with some church elders, and they gave him a Bible and hymnal. He spent a whole morning in Chkae Koun to receive instruction on how to use these books.

He traveled to Chkae Koun for five weeks to worship the Lord with them. Later, he and his relatives decided to use a house in which to worship. For more than one year he worshiped the Lord, but did not yet decide to give his life to Jesus. Finally, in 1990, without a pastor present to give any kind of instruction or invitation, Pheap knelt, confessed his sin, and gave his life to Jesus. His family joined him in following Christ a few months later.

In 1991 his American pastor uncle came to visit. He told his uncle, "Our relatives and neighbors need Jesus." He asked if his uncle could erect a small building in which to worship God. His uncle was so excited and he answered, "Our God not only can

provide a small building, but He can provide His children a church where they can worship Him happily."

After his conversion, Pheap began a church called Bethany Church near the Battambang district post office. He focused his ministry primarily on his relatives, but with uncles, nephews, cousins, etc., this became a sizeable number of people—around three hundred.

Pheap took up study with Theological Education by Extension (TEE) materials in the early 1992, and continued for about three years. TEE is a decentralized system of biblical and theological education that takes training to pastors in ministry, rather than requiring potential leaders to come to a central institution. After some study with this material, Pheap felt that Jesus was close to him, and that Jesus had become real in his life. After he finished TEE grade four, he began teaching the materials to others. Pheap was chosen by the Christian and Missionary Alliance (CMA) to be the regional TEE director responsible for four provinces in northwest Cambodia.

Eventually Jeff Williams, a CMA missionary active in TEE, asked Pheap to join the Theological Education by Extension Association of Cambodia (TEEAC). Pheap did not immediately agree, but asked Jeff to pray for him for about three months. He finally joined in July 1997. TEEAC is an association designed to facilitate and promote the ongoing development of TEE in Cambodia. It is responsible for standardizing policy and procedures, stipulating accreditation standards, producing study materials, and networking among different ministries using the TEE system. Pheap fulfills an administrative role in TEEAC's Phnom Penh office. Through this work, he wants to be involved in training church leaders, strengthening them so that they can in turn train others.

His involvement in TEEAC meant leaving his peaceful village life for the more tense, expensive lifestyle of Phnom Penh. Pheap was willing to make this sacrifice in order to serve God in this way. His family was supportive, and they share this sense of God's direction to Phnom Penh. Every night they praise God and

study together before going to sleep. Pheap's ministry in the capital also allowed him to help with some newly planted churches, and to teach in five different places using the TEE material. He has been especially involved with the Jerusalem Church in Phnom Penh.

Pheap has a passion to be involved in the Lord's work. When asked what the most difficult part of being a Christian is, he did not respond by addressing issues of temptation, social pressures, or persecution. The biggest challenge Pheap mentioned was the difficulty of converting devoted Buddhists to the Christian faith. Obviously, this man loves to share the gospel! In fact, the his greatest joy comes when he shares God's message and people respond to the gospel by putting faith in Christ. Pheap is willing to travel significant distances if it means people may respond to the good news about Jesus Christ. Lately, he has been encouraged by the life and ministry of the apostle Paul, since Paul was willing to endure many things for the sake of the work that God had called him to do. On a recent mission trip, the taxi that Pheap was in had an accident and went onto the other side of the road. This incident reminded him that the apostle Paul, too, endured shipwrecks and other hardships as he pursued the ministry the Lord had laid out for him.

As Pheap looks to the future, he hopes for more involvement in TEE ministry from other church leaders. In fact, he is hoping that from 1,000 to 1,500 students will enroll in TEE training programs. Pheap would appreciate your prayers that God would bless the ministry of TEEAC. The association especially needs financial support for the work of translating TEE materials. Also, there is a need for additional teachers in grades two through four of the TEE system. Clearly, God is using this faithful servant to lead others to Christ and raise additional leaders in the church in Cambodia.

សំណុំឱកឃ្មុំ ១/២ (តុលា ២០០០): ១០២-១០៨

ការជួបជាមួយលោកគ្រូ នួន ភាព

****

ដោយ លោក ម៉ាក ហៀនឌី

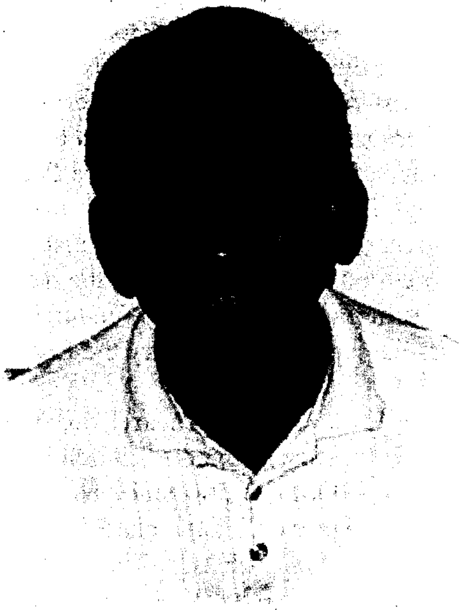

លោកគ្រូ នួន ភាព

មុនសង្គ្រាមលោកទី ២ បានរលត់រលាយផុតទៅ អស់រយៈពេលមួយ ឆ្នាំ នៅក្នុងសហគមន៍មួយ ក្នុងភូមិប៉ោយយង់ ឃុំតាម៉ឺន ស្រុកបាត់ដំបង មាន គ្រួសារមួយនៅក្នុងភូមិនោះ ។ គ្រួសារនោះបង្កើតបានកូនប្រុសម្នាក់ ឈ្មោះ នួន

ភាព ។ គាត់ជាកូនទីប្រាំ នៅក្នុងចំណោមបងប្អូនទាំងដប់នាក់របស់គាត់គឺមាន ប្រុស ៤ នាក់ និង ស្រី ៦ នាក់ ។ ឪពុកម្តាយ របស់លោកគ្រូ នួន ភាព ជាកសិករ គាត់មានជើងឈ្នួល ២ នាក់ ប្រុសម្នាក់ ស្រីម្នាក់ ។

កាលពីនៅកុមារភាពលោកគ្រូ នួន ភាព ចងចាំបានថា គាត់ជាក្មេងម្នាក់ដែលរពឹសណាស់ ។ ពេលឪពុកគាត់ ឬ ជើងឈ្នួលបររទេះទៅណាមកណា គាត់តែងតែយំទារទៅជាមួយ ព្រោះពួកគេស្រឡាញ់គាត់ណាស់ ។ ថ្ងៃមួយឪពុកគាត់ និង ជើងឈ្នួល បររទេះចេញពីព្រលឹមទៅដឹកកណ្តាប់នៅឯស្រែ លោកគ្រូ នួន ភាព ក៏ទៅជាមួយដែរ ។ ពេលរទេះផ្ទុកកណ្តាប់ពេញត្រឡប់ទៅទីលានបញ្ជាន់ស្រូវដែលចម្ងាយប្រហែល ២គីឡូម៉ែត្រ លោកគ្រូ នួន ភាព ក៏ងងុយដេក ក៏ងក់ធ្លាក់ពីលើរទេះចំពីមុខកង់រទេះ ។ នេះជាហេតុការណ៍ប្រកបដោយគ្រោះថ្នាក់ដល់ជីវិត ។ ម្តងនេះហើយ ដែលកង់រទេះផ្ទុកធ្ងន់ដោយកណ្តាប់ស្ទើរតែកិនក្បាលរបស់គាត់ស្លាប់ ពេលនោះគាត់គិតថាជាសំណាងល្អដោយគោវាភ្ញាក់ធាក់គាត់មួយជើង កង់រទេះដ៏ធ្ងន់នេះទំពារបានត្រឹមតែម្រាមដៃមួយមានស្លាកស្នាម រហូតដល់សព្វថ្ងៃ ។ ការធ្លាក់ចំពីមុខកង់រទេះលើកនេះ គាត់ហាក់ដូចជាបាត់ស្មារតីមិនដឹងខ្លួនសោះ គ្រោះថ្នាក់ប៉ិះៗស្លាប់នេះធ្វើឲ្យគាត់គិតថាប្រហែលជាមានអំណាចអ្វីមួយដែលមើលមិនឃើញថាតើនរណាមួយដែលការពារឲ្យរួចពីគ្រោះថ្នាក់នេះ ។ គ្រោះថ្នាក់នេះកម្រួចជីវិតណាស់ ព្រោះធ្លាក់ចំពីមុខកង់រទេះ ។ គាត់ដឹងយ៉ាងច្បាស់ថាព្រះអាទិករ ដែលប្រកបដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ ព្រះអង្គបានគ្រប់គ្រងមើលថែ និងការពារព្រមទាំងថែបំរុងគាត់ ទុកសំរាប់ផែនការនៃព្រះរាជបំណងរបស់ព្រះអង្គ ។ កុមារ នួន ភាពមិនគ្រាន់តែធ្លាក់របៀបនេះតែម្តងនោះទេ តែមានគ្រោះ ថ្នាក់បែបនេះ ៤ ដង ឯណោះ ។

គាត់បានចូលរៀននៅសាលារៀនអស់ រយៈ ១៥ ឆ្នាំ ។ ប៉ុល ពត បានធ្វើឲ្យរលាយសេចក្តីសង្ឃឹមរបស់គាត់ ដោយព្រោះគាត់គិតថាចំណាយពេល ឥតប្រយោជន៍ ដើម្បីសិក្សា ។

នៅពេលរបប ប៉ុល ពត បានរលត់រលាយទៅ គាត់បានទៅរស់នៅជួបជុំគ្រួសារឡើងវិញ ។ នៅក្នុងឆ្នាំ ១៩៨១ គាត់ចាប់ផ្តើមធ្វើការនៅប៉ុស្តិ៍ប្រៃសណីយ៍ស្រុក បាត់ដំបង ក្នុងសម័យសាធារណរដ្ឋប្រជាមានិតកម្ពុជា ។ គាត់បានរៀបការក្នុងឆ្នាំ ១៩៨២ មាន កូន ៣ នាក់ កូនស្រី ២ នាក់ និង កូនប្រុសម្នាក់ ។ កូនស្រី

ច្បង ឈ្មោះ នួន កន្យា អាយុ ១៤ ឆ្នាំ កូនស្រីបន្ទាប់ឈ្មោះ នួន កល្យាណ អាយុ ១២ ឆ្នាំ និង កូន ប្រុស ពៅ នួន បូរ៉ាមី អាយុ ១០ ឆ្នាំ ។ ពីចុងឆ្នាំ ១៩៨២ ដល់ ១៩៨៤ គាត់ចេញទៅរដ្ឋធានីភ្នំពេញ ចូលសិក្សាបច្ចេកទេសអាជីវកម្មប្រៃសណីយ៍ ពេលបញ្ចប់ការសិក្សាដើមឆ្នាំ ១៩៨៥ ក្រសួងបានផ្លាស់គាត់ទៅបង្កើតប៉ុស្តិ៍ប្រៃស ណីយ៍ថ្មីនៅស្រុកព្រះនេត្រព្រះ ក្នុងខេត្តបាត់ដំបង ។

គាត់បាននិយាយប្រាប់យើងពីទឹកចិត្ត ផ្ទាល់របស់គាត់ ឲ្យយើងបានដឹងពីការប្រយុទ្ធប្រឆាំងនឹងជម្រៅចិត្តខាងក្នុង ហើយបង្ហាញឲ្យយើងឃើញពីការដោះស្រាយចម្ងល់ជាច្រើន ដែលកើតឡើង ដោយសារការច្រណែន ព្រោះគាត់បាននិយាយថាហេតុអ្វីបានជា មនុស្សអាក្រក់ចេះតែមានស្តុកស្តម្ភ និង ចំរើនឡើង ។ នៅពេលនោះគាត់បានប្រាប់យើងថា គាត់បានបំប្រែសេចក្តីក្តៅក្រហាយនេះមកជាសេចក្តីស្ងប់ស្ងៀមវិញ មិនដឹងជាមូលហេតុអ្វី មកអង្រួនចិត្តគាត់ ។ លោកគ្រូបាន និយាយទៀតថា "មនុស្សនៅសម័យនេះ បើបានប្រហែលខ្ញុំ ១០០០ នាក់នោះ សង្គមរីកចំរើនហើយ" ។ ពាក្យនេះ គាត់តែងតែនិយាយប្រាប់ប្រពន្ធកូន និង មិត្តសម្លាញ់របស់គាត់មិនដែលដាច់ មុនពេលដែលគាត់មិនទាន់ដឹងថាមានព្រះពិតតែមួយនៅឡើយទេ ។

ការអស្ចារ្យមួយទៀត ហេតុអ្វីក៏កាលពីគាត់ធ្វើការនៅប៉ុស្តិ៍ប្រៃសណីយ៍នៅភ្នំពេញ គាត់គ្មានមុខងារត្រួតពិនិត្យកញ្ចប់ផ្ញើមកបរទេស? ចុះនៅប្រៃសណីយ៍ស្រុកព្រះនេត្រព្រះវិញ ហេតុអ្វីក៏គាត់មានមុខងារត្រូវត្រួត ពិនិត្យកញ្ចប់ផ្ញើមកពីបរទេសវិញ? ។

នៅឆ្នាំ ១៩៨៦ ដល់ ១៩៨៧ ក្នុងមួយឆ្នាំៗ កញ្ចប់ប្រៃសណីយ៍ផ្ញើចូលប៉ុស្តិ៍ស្រុកព្រះនេត្រព្រះ ពី ៣០០ ទៅ ៤០០ កញ្ចប់ ។ មានកញ្ចប់មួយ មានសុទ្ធតែខិត្តប័ណ្ណ និង សៀវភៅព្រះពិតតែមួយ ។

ដោយមានការចាប់អារម្មណ៍ និង កូនសៀវភៅនោះ គាត់ក៏បានសុំម្ចាស់គេមួយក្បាល ។ គាត់អានសៀវភៅនោះ អានចុះអានឡើងរៀងរាល់ថ្ងៃ ក៏ពើបប្រទះឃើញចំណងជើងមួយនៅ អេសាយ ៥៧:២០ ដែលចែងប្រៀបធៀបមនុស្សអាក្រក់ ប្រៀបទៅនឹងទឹកសមុទ្រ ដែលចេះតែកំរើក ឥតមានស្ងប់ឡើយ ហើយទឹកនោះចេះតែបារល្បប់ និង ភក់ឡើង ។ គាត់ក៏បានប្រៀបធៀបជីវិតរបស់គាត់ និង ជីវិតមនុស្សច្រើនទៀតដែលអាក្រក់ ហេតុអ្វី? ព្រោះតែទឹកសមុទ្រមិនចេះ

ស្ងប់ឡើយ ។ ជីវិតគាត់ផ្លាស់ជាជីវិតមួយចង់សប្បាយជាមួយមិត្តភក្តិ ស៊ីផឹក ជប់លៀងរាំរែក ដែលគាត់គិតថាជាការអាក្រក់ណាស់ ។ បន្ទាប់ពីអានកូនសៀវភៅព្រះពិតតែមួយចប់នៅចុងឆ្នាំ ១៩៨៩ គាត់ក៏ទៅលេងស្រុកកំណើត ដើម្បីស៊ើបសួរពីការផ្លាស់ប្តូរកន្លែងធ្វើការផង ។ ពេលដល់ស្រុកកំណើតជួបជុំបងប្អូន ហើយគាត់ក៏បានទទួលខ្សែអាត់ម៉ាញ៉េពីឪពុកមាររបស់គាត់ ដែលជាគ្រូគង្វាលនៅសហរដ្ឋអាមេរិក ។ ខ្សែអាត់នេះនិយាយទាក់ទង នឹងព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ ជាព្រះពិតតែមួយម្តងទៀត ដែលបញ្ជាក់បន្ថែមពីអ្វីៗទាំងអស់ ដែលគាត់បានអាននៅក្នុងកូនសៀវភៅ ។

នៅក្នុងឆ្នាំ១៩៨៩ សេចក្តីសំរេចរបស់ក្រសួងបានឲ្យគាត់ទៅបំរើការប្រៃសណីយ៍នៅស្រុកបាត់ដំបងវិញ ។ នេះជាលទ្ធផលមួយដែលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបណ្តាលឲ្យជីវិតគាត់ នៅមិនសុខក៏នាំបងប្អូនជិះមួយរ៉ឺម៉កម៉ូតូទៅ ភូមិ ឆ្កែកូន ចម្ងាយ៧គីឡូម៉ែត្រ ដើម្បីទៅសាកសួរគ្រីស្ទបរិស័ទនៅទីនោះ ព្រោះនៅពីសង្គមមុននៅភូមិនោះគេជឿព្រះយេស៊ូ ។ ពួកគាត់ក៏ជួបចាស់ទុំនៅទីនោះមែន គេក៏ឲ្យនូវព្រះគម្ពីរធំមួយក្បាល សៀវភៅចំរៀងទំនុកដំកើងមួយក្បាល ។ អស់រយៈពេលមួយព្រឹកនៅភូមិឆ្កែកូន ពួកគេបង្ហាត់របៀបបើកព្រះគម្ពីរ របៀបរកបទចំរៀងសរសើរដំកើងព្រះ ។

គាត់ធ្វើដំណើរទៅភូមិឆ្កែកូន អស់រយៈ៥សប្តាហ៍ទៅជួបជាមួយក្រុមជំនុំ ។ ក្រោយមកគាត់ និង ពួកបងប្អូនក៏សំរេចចិត្តយកផ្ទះមួយខ្នងថ្វាយបង្គំព្រះ ។ ក្នុងរយៈពេលជាង ១ ឆ្នាំ ក្នុងការថ្វាយបង្គំព្រះ គាត់នៅមិនទាន់សំរេចចិត្តថ្វាយខ្លួនទាំងស្រុងទៅព្រះពិតតែមួយនៅឡើយទេ ។ នៅក្នុងឆ្នាំ ១៩៩០ គ្មានគ្រូគង្វាលណាម្នាក់ប្រាប់គាត់ ឬ អញ្ជើញគាត់ឲ្យថ្វាយខ្លួនឡើយ គឺគាត់លុតជង្គង់ចុះឱនក្បាលចំពោះព្រះយេស៊ូ សារភាពអំពើបាប ហើយថ្វាយជីវិតគាត់ទៅព្រះយេស៊ូដោយខ្លួនឯង ។ ប៉ុន្មានខែក្រោយមក ប្រពន្ធគាត់ក៏ថ្វាយជីវិតដល់ព្រះគ្រីស្ទដែរ ។

នៅឆ្នាំ ១៩៩១ ឪពុកមាររបស់គាត់ជាគ្រូគង្វាលនៅសហរដ្ឋអាមេរិកបានមកលេង គាត់បាននិយាយប្រាប់ឪពុកមាររបស់គាត់ថា "បងប្អូនយើងព្រមទាំងអ្នកជិតខាង គេកំពុងត្រូវការព្រះយេស៊ូ" ។ គាត់សួរថាតើលោកមាអាចជួយធ្វើរោងមួយសំរាប់ថ្វាយបង្គំព្រះបានទេ? ។ លោកមាគាត់មានចិត្តរំភើបណាស់ គាត់បានឆ្លើយ

ថា "ព្រះនៃយើងមិនមែនមានត្រឹមតែរោងទេ គឺមានព្រះវិហារសំរាប់កូនព្រះអង្គថ្វាយបង្គំយ៉ាងអរសប្បាយផង" ។

ពេលនោះលោកគ្រូ នួន ភាព និង បងប្អូន គាត់ចាប់ផ្តើមបង្កើតព្រះវិហារមួយឈ្មោះបេថានី ដើម្បីថ្វាយសិរីរុងរឿងដល់ព្រះយេស៊ូ ចំពីមុខសាលាស្រុកបាត់ដំបងកាលពីសម័យមុន ។ គាត់ផ្តោតយកចិត្តទុកដាក់លើកិច្ចការ របស់គាត់ជាដំបូងលើសាច់ញាតិរបស់គាត់ដូចជាមាមីង បងប្អូនជីដូនមួយ នឹងក្មួយៗជាដើម ។ កិច្ចការនេះព្រះបានធ្វើឲ្យមានការរីកចំរើនឡើង មានមនុស្ស ជាច្រើនថ្វាយខ្លួនជាង ៣០០ នាក់ បានអង្គុយថ្វាយបង្គំព្រះ ។

គាត់បានផ្តើមរៀន ធីអ៊ីអ៊ី នៅក្នុងឆ្នាំ១៩៩២ រហូតមកអស់រយៈពេលជាង៣ឆ្នាំ ។ ធីអ៊ីអ៊ី គឺជាប្រព័ន្ធរៀនព្រះគម្ពីរបំបែកជាផ្នែកៗ និងការអប់រំផ្នែកវិជ្ជាព្រះ/ ទេវសាស្ត្រដែលអប់រំហ្វឹកហ្វឺនដល់គ្រូគង្វាលទាំងឡាយ ដែលកំពុងបំរើព្រះជាម្ចាស់ដោយមិនតម្រូវឲ្យអ្នកដឹកនាំទាំងនោះ មករៀននៅវិទ្យាស្ថានក្នុងទីក្រុងឡើយ ។ បន្ទាប់ពីគាត់បានរៀនមេរៀនខ្លះតាមរយៈមេរៀន ធីអ៊ីអ៊ី គាត់មានអារម្មណ៍ថាព្រះយេស៊ូគង់នៅជិតគាត់ ហើយដឹងថា ព្រះយេស៊ូពិតជាគង់នៅក្នុងជីវិតគាត់មែន ។ បន្ទាប់រៀនមេរៀន ធីអ៊ីអ៊ី ចប់កម្រិតទី ៤ គាត់ក៏ចាប់ផ្តើមប្រើមេរៀននេះបង្រៀនដល់អ្នកដទៃ ។ លោកគ្រូ នួន ភាព បានទទួលកាតតែងតាំងដោយអង្គការគ្រីស្ទបរិស័ទមួយឈ្មោះថា ស៊ីអឹមអេ ឲ្យធ្វើជាអ្នកទទួលខុសត្រូវផ្នែកមេរៀន ធីអ៊ីអ៊ី ប្រចាំតំបន់ដែលមាន ៤ ខេត្តនៅក្នុងភូមិភាគពាយព្យនៃប្រទេសកម្ពុជា ។

ចុងក្រោយមកលោក ជេហ្វវិលីយ៉ាំ ដែលជាបេសកជន/សាសនទូត ដ៏សកម្មម្នាក់ផ្នែកមេរៀន ធីអ៊ីអ៊ី របស់អង្គការ កាម៉ា បានសុំឲ្យលោកគ្រូ នួន ភាព ឲ្យចូលរួមនៅក្នុងសមាគម ធីអាក់ ។ លោកគ្រូ នួន ភាព មិនបានទទួលយល់ព្រមភ្លាមទេ ប៉ុន្តែគាត់បានសុំឲ្យលោក ជេហ្វ ជួយអធិស្ឋានឲ្យគាត់ អស់រយៈពេលប្រហែល ៣ ខែ ។ ទីបំផុតគាត់ក៏យល់ព្រមចូលបំរើការក្នុងសមាគមនេះ នៅខែកក្កដា ឆ្នាំ១៩៩៧ ។ ធីអាក់ គឺសមាគមមួយ ដែលគេបង្កើតឡើង ដើម្បីសម្របសម្រួលដល់ផ្នែកអភិវឌ្ឍន៍របស់មេរៀន ធីអ៊ីអ៊ី ដែលកំពុងដំណើរការនៅតាមតំបន់ឆ្ងាយៗនៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជា ។ សមាគមនេះមានការទទួលខុសត្រូវសំរាប់រៀបចំគោលច្បាប់ជាមាត្រដ្ឋាន ផ្តល់យល់ព្រមទទួលស្គាល់ជាមាត្រដ្ឋានគំរូ ផលិតសម្ភារៈសិក្សា ហើយនិងធ្វើការទំនាក់ទំនងជាមួយនឹងព័ន្ធកិច្ចផ្សេងៗដែលប្រើ

ប្រព័ន្ធមេរៀន ធីអ៊ីអ៊ី ។ លោកគ្រូ នួន ភាព មានតួនាទីជាអ្នកកាន់ការផ្នែករដ្ឋបាល នៅក្នុងការិយាល័យសមាគម ធីអាក់ ក្រុងភ្នំពេញ ។ តាមរយៈកិច្ចការនេះ គាត់ចង់ធ្វើការចូលរួមក្នុងការហ្វឹកហ្វឺន ដល់អ្នកដឹកនាំពួកជំនុំព្រមទាំងជួយពង្រឹងពួកគេ ដើម្បីឲ្យគេអាចហ្វឹកហ្វឺនបន្តឲ្យអ្នកដទៃទៀត ។

ការព្រមចូលរួមបំរើការនៅក្នុងសមាគម ធីអាក់ គឺបានន័យគាត់ព្រមចាកចេញពីភូមិស្រុក ដែលធ្លាប់រស់នៅដោយសុខសាន្ត មករស់នៅក្នុងជីវភាពមួយដ៏តានតឹង ដែលអ្វីៗក៏ថ្លៃដែរនៅក្នុងទីក្រុងភ្នំពេញ ។ លោកគ្រូ នួន ភាព ស្ម័គ្រចិត្តព្រមធ្វើការលះបង់ ដើម្បីបំរើព្រះទោះបីជាលំបាកបែបនេះក៏ដោយ ។ គ្រួសាររបស់គាត់ ព្រមគាំទ្រគំនិតរបស់គាត់ ដែលគាត់ព្រមមកធ្វើការនៅទីក្រុងភ្នំពេញ ដោយដឹងពិតប្រាកដថា នេះជាការដឹកនាំរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ។ រៀងរាល់យប់ គ្រួសាររបស់គាត់តែងតែសរសើតម្កើងព្រះ និង សិក្សាព្រះគម្ពីរជាមួយគ្នា មុនពេលចូលសំរាន្ត ។ ព័ន្ធកិច្ចបំរើព្រះរបស់លោកគ្រូ នួន ភាព នៅក្នុងទីក្រុងនោះ អាចអនុញ្ញាតឲ្យគាត់មានឱកាស ទៅជួយដល់អ្នកដែលទើបនឹងបង្កើតព្រះវិហារ ថ្មីៗ និង គាត់បានទៅជួយពង្រឹងពួកជំនុំ ៥ កន្លែងផ្សេងៗទៀតដោយប្រើមេរៀន ធីអ៊ីអ៊ី ។ ជាពិសេសនៅក្នុងទីក្រុង ភ្នំពេញ គាត់បានចូលរួមថ្វាយបង្គំព្រះនៅជាមួយព្រះវិហារយេរូសាឡិម ។

លោកគ្រូ នួន ភាព មានចិត្តឆេះឆួលចង់បំរើការងាររបស់ព្រះជាម្ចាស់ ។ នៅ ពេលដែលយើងសួរគាត់ថា តើមានអ្វី ដែលធ្ងន់ធ្ងរលំបាកបំផុត? គាត់មិនបានឆ្លើយថា គឺជាសេចក្តីល្បួង បញ្ហាសង្គមគាបសង្កត់ ការបៀតបៀន ជាពិសេសថវិកាគ្រួសារនោះទេ ។ បញ្ហាធំបំផុត ដែលគាត់បានលើកឡើងនោះ គឺការពិបាកក្នុង ការនាំពុទ្ធសាសនិកជន ដែលជឿស៊ប់លើទំនៀមទំលាប់ ពួកជឿអារក្សអ្នកតា ពួកដែលមិនជឿលើអ្វីទាំងអស់មកជឿលើ ព្រះយេស៊ូ ។ ពិតប្រាកដណាស់ បុរសម្នាក់នេះពិតជាស្រឡាញ់ក្នុងការផ្សាយដំណឹងល្អ! តាមពិតទៅអំណរដ៏ខ្លាំងបំផុតរបស់គាត់នោះ គឺនៅពេលដែលគាត់ផ្សាយដំណឹងល្អ ហើយមានមនុស្សព្រមទទួលជឿព្រះគ្រីស្ទ គាត់មានចិត្តឆេះឆួល ក្នុងការផ្សាយដំណឹងល្អ មនុស្សជាច្រើនបានថ្វាយខ្លួន ដោយសារដំណឹងល្អ ដែលគាត់បានផ្សាយ ។ លោកគ្រូ នួន ភាពស្ម័គ្រចិត្តធ្វើដំណើរទៅកន្លែងឆ្ងាយៗ ឲ្យតែមានជាមនុស្សព្រមទទួលដំណឹងល្អស្តីពីព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ ។ នៅពេលថ្មីៗនេះ គាត់ទទួលបានការលើកទឹកចិត្តយ៉ាង

ខ្លាំងតាមរយៈជីវិតរស់តាមព័ន្ធកិច្ចបំរើព្រះរបស់សាវ័កប៉ូល ដោយហេតុថា លោក ប៉ូលស្ម័គ្រចិត្តទ្រាំទ្រនៅគ្រប់ការលំបាកទាំងឡាយ ដោយព្រោះតែការងារ ដែលព្រះបានត្រាស់ហៅឲ្យគាត់មកបំរើ ។ នៅពេលដែលគាត់ធ្វើដំណើរបំពេញបេសកកម្ម ឡានតាក់ស៊ីដែលគាត់បានជិះមានគ្រោះថ្នាក់ក្រឡាប់ទៅម្ខាងថ្មល់ម្ខាងទៀត ។ ឧប្បត្តិហេតុនេះ ធ្វើឲ្យគាត់នឹកឃើញទៅដល់សាវ័ក ប៉ូល ដែលត្រូវរងទ្រាំលំបាក ដោយសារកប៉ាល់លិច និងដោយសារទុក្ខលំបាកដទៃទៀត តែគាត់នៅតែខំមមុលទៅមុខក្នុងការបំរើព្រះអម្ចាស់ ចំពោះកិច្ចការដែលទ្រង់ប្រទានឲ្យគាត់ ។

ចំពោះថ្ងៃអនាគតគាត់សង្ឃឹមថានឹងមានការចូលរួមមកពីព័ន្ធកិច្ច និង ពួកអ្នកដឹកនាំក្រុមជំនុំដទៃទៀតកាន់តែច្រើនឡើង ក្នុងការប្រើមេរៀន ធីអ៊ីអ៊ី ។ តាមពិតទៅគាត់សង្ឃឹមថា មានសិស្សពី ១០០០ ទៅ ១៥០០ នាក់នឹងមកចុះឈ្មោះរៀនតាមកម្មវិធីហ្វឹកហ្វឺន ធីអ៊ីអ៊ី ។

សូមជួយអធិស្ឋានដល់ពួកគាត់សូមឲ្យព្រះជួយដល់ព័ន្ធកិច្ចសមាគម ធីអ៊ីអ៊ីកម្ពុជា ជាពិសេសសេចក្តីត្រូវការផ្នែកថវិកាសំរាប់ការបកប្រែមេរៀន ធីអ៊ីអ៊ី ។ ហើយក៏សូមជួយអធិស្ឋានឲ្យមានគ្រូបង្ហាត់បន្ថែមទៀត នៅក្នុងកំរិត ២ រហូតដល់កំរិត ៨ នៃប្រព័ន្ធហ្វឹកហ្វឺនតាមមេរៀន ធីអ៊ីអ៊ី ។ ពិតប្រាកដណាស់ព្រះជាម្ចាស់នឹងប្រើបាវបំរើដ៏ស្មោះត្រង់នេះ ដើម្បីដឹកនាំអ្នកដទៃ ឲ្យទទួលជឿព្រះគ្រីស្ទ នឹងដើម្បីបន្ថែមឲ្យមានអ្នកដឹកនាំជាច្រើនទៀត នៅក្នុងពួកជំនុំក្នុងប្រទេសកម្ពុជា ។